

ШУКАЧІ БЕЗСМЕРТЯ

CHLOE
BENJAMIN

ХЛОЯ
БЕНДЖАМІН

THE
IMMORTALISTS

ШУКАЧІ
БЕЗСМЕРТЯ

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)
Б46

Серія «Художня література»

Перекладено за виданням:
Benjamin Ch. The Immortalists / Chloe Benjamin. —
New York : G. P. Putnam's Sons, 2018. — 352 p.

Переклад з англійської *Єлени Даскал*

Дизайнер обкладинки *Михайло Присяжний*

Мой бабуся, Лі Круг

Бенджамін Х.
Б46 Шукачі безсмертя / Хлоя Бенджамін ; пер. з англ.
Є. Даскал. — Х. : Віват, 2019. — 400 с. — (Серія «Худож-
ня література», ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-942-870-7 (укр.)

ISBN 978-0-7352-1318-0 (англ.)

У Нью-Йорк прибуває таємнича жінка, яка може передбачити майбутнє. Чутки про це досягають сім'ї Голдів, і вони вирішують дізнатися, що на них чекає. Пророцтво стосується наступних п'яти десятиліть. Саймон їде на Західне узбережжя шукати любові в Сан-Франциско. Мрійниця Клара стає ілюзіоністкою в Лас-Вегасі. Деніел, що пережив напад на Всесвітній торговий центр, стає військовим лікарем. Найстарша дитина в сім'ї, Варя, присвячує себе дослідженню довголіття. Чи справді їхні дні злічені й від кого це залежить? Шукачам безсмертя доводиться обирати між реальністю та ілюзією, минулим і майбутнім, любов'ю і страданням...

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)

ISBN 978-966-942-826-4 (серія) © Chloe Benjamin, 2018
ISBN 978-966-942-870-7 (укр.) © ТОВ «Видавництво “Віват”», ви-
дання українською мовою, 2019
ISBN 978-0-7352-1318-0 (англ.)

ПРОЛОГ

Жінка з Естер-стрит

1969

Варя

Варі тринадцять.

З нового у неї три додаткові дюйми¹ зросту і темна чорна латочка між ногами. Груденята вже завбільшки з долоню, а пипочки схожі на дрібні рожеві монетки в десять центів. Волосся сягає талії і має світло-каштановий відтінок — не чорне, як у її брата Деніела, не лимонні Саймонові кучері й не яскрава Кларина бронза. Уранці вона заплітає його у дві французькі коси; їй подобається, як вони гойдаються над поясом, наче кінські хвости. Крихітний носик не схожий на носи інших, принаймні вона так думає. Коли їй виповниться двадцять, він виросте до належного розміру — завбільшки з яструбиний дзьоб: нагадуватиме материн. Але не зараз.

Вони вчотирьох тиняються районом: Варя, найстарша, Деніел, котрому одинадцять, дев'ятирічна Клара і семирічний

¹ Дюйм — 2,54 см. (*Тут і далі прим. пер.*)

Саймон. Деніел прокладає шлях, ведучи їх уздовж Клінтон-стрит, до Делансі-стрит, а потім повертає на Форсайт-стрит. Вони обходять по периметру парк Сари Д. Рузвельт, тримаючись у затінку дерев. Уночі тут збираються хулігани, але цього вівторкового ранку немає нікого, крім кількох зграйок юнаків, що сплять після протестів минулого тижня, притискаючись щоками до трави.

На Естер-стрит діти замовкають. Вони мусять пройти повз «Швейну майстерню Голда», якою володіє їхній батько, і сподіваються, що він навряд чи їх побачить, — Сол так занурюється в роботу, наче підшиває не пруг на чоловічих штанах, а тканину всесвіту; утім, він однаково загрожуює чарам цього задушливого липневого дня й загадковий, наче міраж, персоні, у пошуках якої діти прийшли на Естер-стрит.

Попри наймолодший вік, швидкості Саймонові не треба позичати. Він убраний у джинсові шорти, які дісталися йому в спадок від Деніела — братаві у цьому віці вони були якраз, але навколо Саймонової худенької талії висять мішком. В одній руці він несе китайський наплічник на зав'язках. Усередині шурхотять доларові купюри, а монети деренчать, виспівуючи свою дзвінку мелодію.

— Де це місце? — питає хлопчик.

— Гадаю, простісінько тут, — озивається Деніел.

Діти розглядають старий будинок — зигзаг пожежної драбини і темні прямокутні вікна на п'ятому поверсі, де, як кажуть, живе та, до кого вони прийшли.

— Як ми потрапимо всередину? — цікавиться Варя.

Ця споруда надивовижу схожа на їхній будинок, от тільки вона кремова, а не коричнева, і має п'ять поверхів замість семи.

— Припускаю, що ми подзвонимо у двері, — уїдливо пропонує Деніел. — У дзвінок квартири на п'ятому поверсі.

— Ага, — погоджується Клара, — а номер у квартири який? Деніел витягає із задньої кишені зіжмакану квитанцію. Піднявши від неї погляд, хлопчик шаріється.

— Точно не знаю.

— Деніеле! — Варя спирається на стіну будинку і розмахує рукою перед обличчям.

На вулиці майже дев'яносто градусів¹, доволі спекотно, щоб голова почала свербіти від поту, а спідничка прилипла до стегон.

— Зачекай, — просить її брат. — Дай-но мені секунду подумати.

Саймон сідає на асфальт; наплічник здувається між ногами, мов медуза. Клара витягає з кишені іриску. Однак, перш ніж вона встигає розгорнути цукерку, вхідні двері відчиняються і з них виходить юнак. Він одягнений у розстебнуту сорочку з візерунком у вигляді індійських огірків, а на носі має окуляри з фіолетовими скельцями.

Хлопець киває Голдам:

— Заходите?

— Так, — озивається Деніел, — заходимо.

Він підводиться (всі інші рушають слідом), заходить до середини й дякує юнакові у фіолетових окулярах, перш ніж зачиняться двері. Це Деніел — їхній безстрашний, трохи кумедний лідер, який усе і придумав.

Минулого тижня, стоячи в черзі за кошерною китайською їжею у Шмюльки Бернштайна, де сподівався взяти тарт із теплим яечним заварним кремом, який любляв навіть у спекотну погоду, він почув розмову двох хлопчиків. Черга була довга, вентилятори кружляли на межі своїх можливостей, отож Деніелові довелося нахилитися

¹ Приблизно тридцять два градуси за шкалою Цельсія.

вперед, аби почути, що хлопці говорили про жінку, котра тимчасово оселилася на самому вершечку будинку на Естер-стрит.

Поки Деніел повертався назад, до 72-го будинку на Клінтон-стрит, серце мало не вистрибувало з грудей. У спальні Клара з Саймоном грали на підлозі у лілу¹, а Варя читала на своєму горішньому ліжку. Зоя, чорно-біла кицька, лежала на батареї у квадратній рамі сонячних променів.

Деніел виклав усім свій план.

— Я не розумію. — Варя підперла брудною ногою стелю. — Що саме *робить* ця жінка?

— Я ж сказав, — Деніел був гіпернетерплячий, — вона має силу.

— Яку? — перепитала Клара, пересуваючи свою фішку на гральному полі. Першу частину літа вона витратила на те, щоб із сяким-таким успіхом вивчити фокус Гудіні² з гумкою та колодою карт.

— З того, що я почув, — пояснив Деніел, — виходить, що вона може передбачити долю. Що станеться у вашому житті — буде воно гарним чи поганим. Але є й інше. — Він обхопив руками одвірок і нахилився всередину. — Вона може сказати, коли ви помрете.

Клара підвела погляд.

— Це просто смішно, — кинула Варя. — Ніхто не може цього сказати.

— А раптом може? — відповів запитанням на запитання брат.

— Тоді я не хочу цього знати.

— Чому?

¹ Стародавня індійська настільна гра, заснована на філософському понятті ліла, є інструментом спостереження за закономірностями випадкових подій у житті.

² Американський фокусник, ілюзіоніст.

— Тому. — Варя відклала книжку і сіла, звисивши ноги з боку ліжка. — Раптом це погані новини? Раптом вона скаже, що ти помреш іще до того, як виростеш?

— Тоді краще знати це наперед, — озвався Деніел. — Тоді ти зможеш устигнути все зробити.

На мить запала тиша. Потім Саймон розреготався, та так, що його пташине тільце смикалося від сміху, поки обличчя старшого брата заливалося рум'янцем.

— Я серйозно, — сказав він. — Я йду. Не можу залишатися жодного дня у цій квартирі. Відмовляюся. То хто, в біса, йде зі мною?

Напевно, нічого б не сталося, якби тоді не була середина літа, коли півтора місяця задушливої нудьги вже залишилися позаду, а ще півтора чекали попереду. Кондиціонера у квартирі немає, а цього літа — літа 1969-го — здається, наче щось відбувається з усіма довкола, тільки не з ними. Люди накурюються на Вудстоку¹ і співають «Pinball Wizard»² та дивляться «Опівнічного ковбоя»³, котрого нікому з Голлівуда дивитися не дозволяють. Вони бунтують біля Стоунволла⁴, таранять двері вирваними з корінням паркувальними лічильниками, розтворюють вікна й музичні автомати. Їх убивають наймото-рошнішим чином, який годі й уявити, за допомогою хімічних вибухів та зброї, що стріляє чергами з п'ятсот п'ятдесяти набоїв, їхні обличчя з жахливою невідкладністю передають

¹ Музичний фестиваль, що відбувся 15—17 серпня 1969 року в Бетелі (штат Нью-Йорк) і знаменував початок сексуальної революції й руху «шістдесятників».

² Пісня гурту «The Who» з альбому 1969 року.

³ Драматичний фільм Джона Шлезінгера за однойменним романом Лео Герліха 1969 року. Стрічку удостоєно трьох премій «Оскар». Спочатку фільм не дозволяли дивитися дітям до 17 років.

⁴ Серія безладів і демонстрацій проти поліційного рейду 1969 року в гей-барі Стоунволл-інн на Кристофер-стрит (Гринвіч-Віллідж, Нью-Йорк). Вважають, що бунти ознаменували початок масового руху за дотримання прав людини відносно ЛГБТ у США і в усьому світі.